

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YUKIO
MISHIMA

VIATA
DE
VANZARE

Traducere din japoneză și note de
ANDREEA SION

HUMANITAS
fiction

Hanio a deschis ochii într-o lumină orbitoare. A crezut că ajunsese în rai, dar încă simțea durerea din ceafă. Or în Rai nu există dureri de cap.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost fereastra mare, simplă, cu geam mat. Totul în jur era alb.

— S-a trezit, a spus cineva.

— Ce bine! Gândul că am salvat un om mă bine-dispune o zi întreagă!

Hanio a ridicat privirile. O infirmieră și un bărbat mic și îndesat, în uniformă de pompier, stăteau în picioare lângă pat.

— Stați așa, stați așa! Încă n-aveți voie să faceți mișcări bruște, i-a spus infirmiera, apăsându-l ușurel pe umăr, ca să se așeze la loc pe pernă.

Hanio a înțeles că tentativa lui de sinucidere dăduse greș.

...

Luase o mare cantitate de somnifere, într-un tren al companiei naționale de cale ferată, ultimul din aceea zi. De fapt, le înghițise la țâșnitoarea din stație și abia pe urmă urcase în tren. Apoi, odată întins pe bancheta din vagon, nu mai știuse nimic de el.

La sinucidere nu chibzuise îndelung; gândul îi venise brusc cu o seară în urmă, la bufetul unde-și lua întotdeauna cina, în timp ce citea ediția de seară a ziarului.

29 noiembrie. Un spion descoperit printre angajații Ministerului Afacerilor Externe. Descinderi ale poliției la sediul Asociației de Prietenie Japonia—China și în alte două locuri. Hotărâre oficială a transferului secretarului de stat McNamara. Smog peste capitală — prima alertă meteo din această iarnă. Procuratura cere închisoare pe viață pentru Aono, autorul atentatului cu bombă de la Aeroportul Haneda. Accident de circulație: un camion a căzut peste șinele de cale ferată și s-a ciocnit cu un tren de marfă. Valva aortică a unui donator decedat a fost transplantată cu succes unei fetițe. 900 000 de yeni furăți de la o bancă din Kagoshima.

Fusese o zi ca toate zilele, fără nimic ieșit din comun. Nici unul dintre articole nu-l impresionase.

Dacă vă întrebați cum de i-a venit dintr-odată ideea sinuciderii, așa cum te-ai gândi să ieși la iarbă verde, ei bine, explicația este următoarea: s-a hotărât să se sinucidă tocmai pentru că nu avea absolut nici un motiv s-o facă.

Nu suferise vreo decepție în dragoste și, oricum, nu era genul de om care să se sinucidă dintr-atât. Nu se confrunta nici cu dificultăți financiare. Era creator de publicitate. Reclama de televiziune pentru Sukkiri, suplimentele digestive produse de compania farmaceutică Cinci Culori – *Abia ce le-ai luat, că te și simți ușurat* –, el o făcuse.

Talentul îi era apreciat și i se tot spunea că s-ar fi descurcat de minune și dacă ar fi lucrat pe cont propriu, însă lui nici nu-i trecea prin cap să-și deschidă o agenție a lui. Lucra pentru Tōkyō Ads și se mulțumea cu salariul pe care îl primea de acolo. Până cu o zi în urmă fusese, fără puțință de tăgadă, un angajat harnic și serios.

Ah, dacă stătea să se gândească, tocmai asta îl împinsese spre sinucidere.

Pentru că frunzărea ziarul de seară cu multă nepăsare, la un moment dat paginile interioare au alunecat și au căzut sub masă.

Hanio le-a privit fără să facă vreun gest, întocmai ca un șarpe leneș care-și cercetează pielea abia năpârlită. S-a gândit să le ridice de pe jos. Putea foarte bine să le lase acolo, însă n-a făcut așa pentru că, potrivit uzanțelor societății, se cădea să le ridice. Sau poate că fusese o hotărâre importantă, pe care o luase ca să restabilească ordinea pe pământ; nici el nu-și dădea seama prea bine.

În orice caz, s-a aplecat sub măsura instabilă și a întins mâna după foile căzute. Chiar atunci, a văzut ceva de neînchipuit: un gândac mare de bucătărie stătea

nemișcat pe ziar. Hanio a întins mâna, iar gândacul cu corpul lucios, de culoarea mahonului, a țășnit cu mare sprinteneală și s-a pierdut printre caracterele tipărite de pe pagină.

Hanio a ridicat foile și și-a aruncat privirea asupra lor. Sub ochii lui, toate semnele tipărite s-au transformat în gândaci. Oricât se străduia să le urmărească, ele fugeau în toate părțile, arătându-și spinările licioase, maroniu-roșcate.

„Ah, deci așa e lumea!“ și-a zis și, pe loc, și-a dorit să moară.

Ba nu. Asta e doar o explicație de dragul explicației. De fapt, lucrurile n-au fost atât de raționale. Și-a spus că n-are nici un sens să trăiască odată ce caracterele din ziar s-au transformat toate în gândaci și, de aici, i-a răsărit în minte gândul sinuciderii. Din clipa aceea a simțit că ideea de moarte i se potrivește perfect, întocmai cum, într-o zi cu ninsoare, unei cutii poștale roșii i se potrivește o căciulă de zăpadă.

Binedispus, a mers la farmacie și și-a cumpărat somnifere. Nevrând să le ia imediat, a intrat într-un cinematograful să vadă un set de trei filme, apoi a trecut pe la barul unde avea obiceiul să meargă uneori.

Nu-l atrăgea deloc fata grăsană și înceată care se așezase lângă el, însă s-a pomenit că-i mărturisește:

— Știi, sunt la un pas de moarte.

I-a împuns brațul gros cu cotul. Ea l-a privit scurt și, cu un efort extraordinar, și-a întors trupul spre el. Un zâmbet i s-a ivit pe fața ca un cartof.

- Bună seara, i-a spus Hanio.
- Bună seara!
- Ești frumoasă.
- Hi, hi, hi!
- Știi ce urmează să-ți zic?
- Hi, hi, hi!
- N-ai de un' să știi, nu-i așa?
- Ei, nu-i vorbă că n-aș avea eu o idee...
- În seara asta am să mă sinucid.

În loc să se arate uimită, fata a râs cu gura până la urechi. Adânc, spre măsele, avea o bucată de sepie uscată, pe care o tot mesteca, chiar și în timp ce râdea. Mirosul ei persistent ajunsese până la nările lui Hanio.

Între timp fata a zărit un prieten. Și-a ridicat brațele către el, într-un gest teatral, și a plecat de lângă Hanio fără să-și ia la revedere.

Hanio a părăsit și el barul. Se enervase că fata nu-l crezuse.

Ținea neapărat să ia ultimul tren, așa cum hotărâse inițial, dar era încă devreme. Trebuia să-și omoare cumva timpul până atunci. A intrat într-o sală cu jocuri mecanice, *pachinko*, și s-a așezat la un aparat. Câștiga, iar bilele de metal curgeau neconținut, parcă ironizându-l – când el mai avea atât de puțin de trăit!

S-a făcut în sfârșit ora ultimului tren.

Hanio a trecut prin porțile de acces, s-a oprit la o țâșnitoare să ia somniferele și a urcat în vagon.

Tentativa lui de sinucidere dăduse greș, iar acum i se deschidea în fața ochilor o lume minunată, liberă și goală.

Hanio s-a rupt cu desăvârșire de rutina zilnică – despre care nu sperase că avea să se schimbe vreodată – și a început să creadă că totul era posibil. Zilele treceau una după alta, niciodată la fel, fiecare dându-și cuminte obștescul sfârșit atunci când îi venea rândul, înșirate ca niște broaște moarte, cu burțile albe în sus.

Pentru că demisionase de la Tōkyō Ads, care era o companie prosperă, primise și un bonus consistent, așa că acum putea duce o viață lipsită de griji.

A publicat un anunț în rubrica de *Cereri de muncă* a unui ziar de mâna a treia:

Viață de vânzare. În orice scop. Bărbat, douăzeci și șapte de ani. Discreție maximă garantată.

Și-a trecut și adresa în anunț, iar pe ușa apartamentului a atârnat o plăcuță pe care scria, cu litere elegante: Hanio Yamada, *Life for Sale*¹.

În ziua în care a apărut anunțul, n-a venit nimeni să-l caute. De când nu mai mergea la serviciu n-avea nimic de făcut, însă nu se plictisea deloc. Stătea lungit și se uita la televizor sau visa cu ochii deschiși.

Nu era conștient când fusese transportat cu ambulanța la spitalul de urgență și, ca atare, n-ar fi trebuit

1. *Viață de vânzare* (în engl., în orig.).

să-și amintească nimic din acea seară, însă, în mod ciudat, dacă se întâmpla să audă vreo sirenă, îi reveneau limpede în minte momentele petrecute în ambulanță: el sforăia, iar paramedicul în halat alb stătea lângă el și-l păzea să nu cadă de pe targă, din pricina zgâlțâielilor mașinii. Bărbatul avea un neg mare lângă nas...

Și totuși, o viață nouă e cam pustie, ca o cameră nemobilată.

În dimineața zilei următoare, cineva i-a bătut la ușă.

Când a deschis, a văzut un bătrânel mic de statură, cu un aer îngrijit. Vizitatorul a aruncat o privire afară, pe culoar, apoi a închis în grabă ușa.

— Dumneata ești Hanio Yamada?

— Da.

— Am văzut anunțul în ziar...

— Vă rog, intrați!

Hanio l-a invitat înăuntru. Camera, în mod vădit, aparținea cuiva din lumea design-ului, cu o masă și scaune negre așezate pe un covor roșu.

Bătrânelul i-a mulțumit politicos, șuierând cuvintele ca o cobră, și s-a așezat pe un scaun.

— Dumneata îți vinzi viața?

— Da.

— Te văd tânăr și-mi închipui că duci o viață bună.

Ce ți-a venit?

— N-aș vrea să vă plictisesc cu detalii lipsite de importanță.

— Și... cu cât o vinzi?